

ständligt sätt dragen till de doftande växternas fé. Han älskade henne från första gången han såg henne. Det var ej hans natur att länge dölja hvad som rörde sig inom honom. Det dröjde ej många dagar, innan han gjort sig bekant med Charlotta och för henne förklarade hvad hans hjerta kände.

Charlotta, hvilken äfven från början varseblifvit den manhaftige maskinisten från Bergsund, hade redan i sitt hjerta gifvit honom sitt ja, innan kärlekens första fråga framställdes.

En ljus tid af lycka hägrade nu för August Berg. Han arbetade med fördubblad kraft; han hade nu fått ett mål att lefva för. Den flitige arbetaren, hvilken ända från sin födelse varit hemlös, tänkte med sällhet på eget hem. Det var derföre endast med en känsla af glädje, som han uppfyllde sin Charlottas allt mer och mer stegrade begär efter vackra kläder och efter glitter, som lyste, det månade nu vara värdelöst eller ej.

Men i detta paradiset insmög sig snart

en orm; Charlottas naiva fåfänga blef en frestelse till hennes egen olycka. Hon föll för frestelsen.

Den rike grosshandlaren Gyllengren hade sitt sommarnöje utom Hornstull. Hans familj passerade således Hornsgatan vid färden från och till staden. Här hade grosshandlarens äldste son, den några och tjuguarige Frans, flera gånger råkat att möta Charlotta. Den unge Gyllengren, utan att i grund och botten vara en dålig människa, hade endast svurit en fana: nöjets. Han intogs af Charlottas egenomliga blonda skönhet. Han svor att ega henne, om ock hvad medel som helst härvid skulle begagnas. Och medlen skydde han ej heller. Hvad vi kunna omnämna var, att han gjorde sig undermåttad om hennes svaghet. Han lade an på hennes fåfänga. Allt hvad som kan förvrida förståndet på en fattig flicka regnade öfver henne. I början kände hon ej till denne egne slags välgörare. Slutligen kröp ormen fram ur det gyllene skalet: Frans Gyllengren djerfdes att be-

söka henne. Han visade sig öm, hänförd och kanske hänförande. Han målade för henne framtiden i de mest fantastiska färger, han infattade henne som en perla i guld.

Såg du fjärilens flygt kring det brinnande ljuset? Det är bilden af qvinnan och fåfångans demon. Charlotta blef otrogen sig sjelf, sin första kärlek; ej höfves oss säga mer!

En vacker dag fanns hon ej mer i sin faders hem: hon hyrde egen våning i ett hus vid Österlånggatan, midt emot Köpmanbrinken.

August Berg rasade som ett såradt lejon rasar. Han hade träffats midt i hjertat. Den fordom flitige arbetaren arbetade ej mer. Han blef vårdslös, oduglig; han förföll.

Men detta sårade hjerta svor en förfärlig hämd.

Några dagar efter händelsen vi berättat ringde en illa klädd person på klockan till Charlotta Jonssons våning.

Personen var August Berg.

En näbbig f. d. landtloffa, med anspråk på att få heta kammarjungfru, öppnade dörren. När hon fick syn på den som ringt, ville hon genast stänga dörren igen.

— Gå sin väg, lösdrivvare! sade hon.

Men August Berg motade hennes försök att stänga. Han trädde in i tamburen.

— Packa dig genast till köket, piga! röt han till henne.

Förskräckt tog "kammarjungfrun" vägen ditåt, under utrop af tjufvar! mördare! röfvare!

Under detta oväsen, hvilket dock ej tycktes uppskrämma husets innevånare, emedan de kanske ej voro så ovana vid sådant, öppnade August Berg dubbeldörrarne till salen och trädde in.

Här var allt på det komfortablaste utstyrdt. Svällande emmor befunno sig i hvarje hörn; kopior af mästerverk pryddes väggarne; mjuka mattor i mörkröd färg gjorde stegen på golvet ljudlösa.

August Berg såg ingenting af detta.

Han såg endast sin fordna Charlotta, hvilken, klädd i blå drägt, satt längst fram i salen.

Hon såg upp när hon hörde dörrarne öppnas och kände straxt igen den inkommande. Hon ämnade visa ut honom, men sjönk i samma ögonblick tillbaka på sin stol. Hon kunde ej motstå August Bergs genomborrande blick.

— Jag har hört, började han med hes stämma och trädde fram i salen, att den som försvurit sin själ till djefvulen, får jorderikets alla skatter. Hur tycker du det känns att ha försvurit sig till djefvulen?

Den fallna qvinnan ryste.

— Hvarifrån kommer du, August? frågade hon och sökte visa sig vänlig.

— Från cellfängelset, svarade han; från polisernas klor, och detta — för din skull. Men jag tröstar mig . . .

— Det gör du rätt i, svarade hon och sökte vara gäckande för att hålla modet uppe.

— Ja, jag tröstar mig med, att du

och den djefvul du försvurit dig till en gång förgäfvcs skolen begära en dropa vatten — och det är sämre det!

— Hvad vill ni mig, karl! ropade hon nu med stark, kort stämma, till hälften af vrede, till hälften af konstladt mod. Står ni här och hotar mig, skall jag låta kalla upp polisen och få er på dörren.

— Lotta! sade han och såg på henne med en blick der raseri och förtviflan stridde om herraväldet. Du har förstört hela mitt lif; du har gjort mig till en liderlig sälle. Det förefaller mig ibland, som du öppnat himmelriket för mig, för att sedan hånskrattande kasta mig i afgrunden. Gjorde jag rätt, borde jag låta dig fara samma väg, — men jag kan ej.

— Gå, gå! sade hon, alltmera förskräckt af den hotande dunkelheten i hans ord.

— Nu har jag kommit hit för att tala om för dig, fortsatte han, att äfven jag försvurit mig till den onde — jag vill vara lik dig.

Charlotta Jonssen såg upp på honom.

Den första kärleken sköt som en blixtnedslag genom mörkret af hennes förvillade sinnen. Hon hade en sekund den tanken att falla den illa klädde i famn. Nej, hon var för långt borta!

— Jo, jag har försvurit mig, återtog han, och din djetvul skall snart få höra af mig. Farväl! Vi råkas kanske en gång!

Innan hon hunnit svara var han försvunnen.

Den bleka ofruktbara ångern, vreden och förskräckelsen stredo om väldet i den stackars kvinnans själ.

III.

Det var sent på aftonen samma dag, som August Berg besökt Charlotta i hennes våning. En ensam person vandrade än förbi det hus, der hon bodde, än fördjupade han sig i den närbelägna gränden. Man såg att han väntade.

Personen var August Berg

Österlånggatans få lyktor brunno som vanligt matt. Husen kastade stora skuggor.

Gatan hade ett mera spöklikt utseende än vanligt.

— Jag såg honom gå dit upp, sade August Berg för sig sjelf och kastade en blick af raseri upp mot fönstren, der han såg ljus brinna; jag hörde honom säga till hyrkusken att komma klockan 12. Snart är tiden inne. Anländer kusken innan han kommer ned, skall jag nog veta att aflägsna honom.

Tiden skred; August Berg tyckte, att den skred alltför långsamt. Vid gaslyktans sken varseblefs stundom hans ansigte. Det uttryckte förtviflan.

— Det vore en för stor välgerning mot dem att spränga detta hus i luften, mumlade han. Han har förbrännt blodet i mitt hjerta, den uslingen; nu är det min tur att undersöka, hvad ormgift hans eget hjerta innehåller.

När klockan ännu fattades en quart i 12, körde genom en händelse en kusk gatan framåt med en lös droska.

August Berg begagnade sig af tillfället och uppehöll denne, genom förfråg-

ning om han skulle hemta herr Gyllengren, en kort stund utanför huset vid Köpmanbrinken.

Det lyckades. Frans Gyllengren trodde att hans droska nu anländt och som han öfverenskommit om ett nytt samqväm med några glada vänner på bestämd tid, hördes snart hans steg i trapporna.

När han kom ner var droskan redan försvunnen.

Smått svärjande, ämnade han att begifva sig upp igen, då August Berg plötsligt dök fram ur närmaste gränd.

— Ett ord, herre! sade han.

— Hvad vill du mig? frågade Frans Gyllengren och kastade en blick på hans dräkt.

— Se ej på mina kläder, att de börja bli trasiga, ty det har ni gjort, sade August Berg, med undertryckt röst.

— Har jag gjort! Är du galen, meniska?

Härmed ville Frans Gyllengren begifva sig från stället.

Ja 10 50 6.60

August Berg fattade ett kraftigt tag i hans rockkrage.

— Vill du råna mig? ropade Frans Gyllengren, nu förskräckt. Polis, polis! ljud derefter hans röst.

Allt var tyst. Som vanligt fanns ingen polis i närheten.

Innan Frans Gyllengren visste ordet af var han ryekt ett stycke ned i gränden.

— Ni, som är så bildad, hväste August Berg, ni har väl hört talas om nattens hemliga domstolar? Här är en sådan domstol; jag är domaren.

Frans Gyllengrens sinne började att koka öfver.

— Tror du ej, att jag mäter mig med dig, bandit! röt han. Tillbaka!

— Lika mot lika! svarade August Berg. Här är två knifvar, en till mig och en till er. Försvara er!

Frans Gyllengren ryggade baklänges.

— Det är min fästmö ni har deruppe! gnisslade August Berg. Ni har stulit hem och lycka ifrån mig; ni har

stulit min timliga och eviga välfärd! En af oss skall dö!

Frans Gyllengren såg sig omkring. Gränden låg tyst och dyster, som en af de mörka stigarne i Tartaren. Håren reste sig på hans hufvud. Men här gällde att strida för lifvet.

Knifvarne blixtrade samman.

Efter en rasande strid, träffade Frans Gyllengrens knif August Berg lätt på venstra sidan af halsen. Ögonblicket derefter stötte den senare knifven i bröstet på sin motståndare. Frans Gyllengren störtade till marken.

— Jag dör! klagade han.

August Berg blickade upp. I grändens öppning såg han — Charlotta, blek och med af förskräckelse förvandlade anletsdrag. Klockan dånade 12; midnattstimman var inne. En kusk hördes komma.

Utan att göra sig reda för af hvad orsak, begaf sig August Berg hastigt från platsen.

En kort stund derefter inträdde han

med hastiga steg i sitt hem vid Timmermansgatan. Hans utseende var förvirradt.

Hans värdinna, hvilken alltid vårdat sig mycket om honom och med sorg förmärkt hans började förfall, skulle just efterfråga, hvad som fattades honom, då hon plötsligen förmärkte blod rinna från hans hals ned på kläderna.

— Hvar i Guds namn har ni varit? frågade värdinnan ångestfullt.

— Hvar jag har varit? Jo, på Österlånggatan och nu skall jag till afgrunden, svarade August Berg med klanglös röst.

— Jag måste förbinda er . . . Jag måste det! fortsatte hon.

August Berg lät henne undersöka och förbinda såret. Det var som han varit medvetlös.

Härunder förmärkte hon ett af ålder gulnadt sidenband, som hängde öfver den blottade halsen nedåt bröstet.

— Det var sannt! sade August Berg uppfarande och ryckte bandet från halsen, Med bandet följde en medaljong af guld. Lemna denna till Charlotta, fortsatte han.

Hon ville en gåug ha den. Helsa henne. att det var min knif och ingen annans, som träffade Frans Gyllengren. Säg henne, att jag älskade henne, annars skulle hon komma samma väg.

Men August Bergs värdinna svarade ej. Hon hade medaljongen i sin hand. Hon såg på den. Hon var som förstenad.

IV.

I grosshandlaren Gustaf Gyllengrens våning på Regeringsgatan rådde sorg och förskräckelse.

Klockan något öfver 12 om natten hade ett okänt fruntimmer anländt i droska dit. Med henne anlände sonen på stället, Frans, träffad af ett knifstyg i bröstet. Såret hade blifvit lätt förbundet. Frans Gyllengren var afsvinnad.

Denna händelse kom öfver hans föräldrar och syskon som ett åskslag under den fridaste slummer. Läkaren efterskickades genast. Denne skakade till en början på hufvudet.

Vi sade ett okänt fruntimmer. Hon var dock ej så alldeles okänd. En af hushets tjenstepersonal hade i henne igenkänt Frans Gyllengrens älskarinna.

Sjelf på det yttersta uppskakad, var hon ur stånd att göra reda för hur den rysliga olyckan kommit till. I all denna villervalla egde man dock nog besinning att qvarhålla henne.

Hon hade väl gjort sig reda för, hvarför hon fört Frans Gyllengren hem. När han i gränden vid Österlånggatan störtade till marken, kände hon hvad August Berg ännu var för hennes hjerta. Hon beslöt att rädda honom, skulle hon än sjelf lida det straff, honom tillkom. August Berg hade redan försvunnit, när kusken anlände. Han kom lägligt att se henne ensam.

Grosshandlaren Gyllengren vred sina händer. Han var af alla den mest tröstlöse.

Han skulle just afsända ett bud för att anmäla det sorgliga förhållandet för polisen, när det sades honom, att två personer anländt, hvilka sade sig kunna gifva upplysningar om mördaren.

Grosshandlaren Gyllengren tillsade att de skulle insläppas. In trädde qvinnan från Timmermansgatan och August Berg.

— Hvad vill ni? frågade grosshandlaren Gyllengren hastigt och croligt.

Qvinnan höjde ordet.

— Ett ord först, innan vi tala om, hvad vi veta, sade hon. Grosshandlaren Gustaf Gyllengren känner väl ej igen mig?

— Nej, svarade han.

— Det är öfver tjugu år sedan sömmerskan Johanna Liude blef visad ur ert föräldrahem. Ja, nog har hon haft tid att förändra sig sedan dess.

— Är det ni? sade Gyllengren och en stråle af välvilja, blandad med ånger, spred sig öfver hans sorgsna anletsdrag. Men . . .

— Hvarför jag kom ur ert föräldrahem, vet ni nog äfven. Er och min son måste jag öfverlemna till barnhuset. Jag måste derefter långt ut i verlden, långt från min skam — för att sedermera hit återkomma. I qväll har jag återfunnit min och er son. Här är medaljongen, som medföljde honom till barnhuset.

August Berg steg fram.

— Och nu kommer berättelsen om mördaren, fortsatte qvinnan.

Naturens mäktiga röst gjorde sin rätt gällande. Grosshandlare Gyllengren öppnade sina armar. Men i samma ögonblick anlände en domestik med bud från den sårade. Grosshandlare Gyllengren skyndade in.

Knappt hade han stängt dörren innan — Charlotta Jonsson hastigt trädde fram. Hon hade setat dold i samma rum bakom en gardin.

— August, August! snyftade hon. Bekänn ingenting; ingen har sett dig! Låt mig lida allt. Jag ensam har varit brottslig. — August Bergs och Charlottas blickar möttes.

Grosshandlaren Gyllengren hade redan återkommit.

— Han lefver, han skall lefva! Ingen ädlare del är skadad! jublade han.

— Gud vare lof! jublade likaledes qvinnan från Timmermansgatan! Min son är således ej en mördare.

— Hvad? sade grosshandlaren, och hans uppsyn mörknade.

Och sonen framträdde och skildrade för fadren den sorgesamma tilldragelsen!

— Det var en mörk historia, sade grosshandlaren Gyllengren. Frans lider rättvist. Men må nu allt vara glömdt! Ingen skall få ana denna tragedi.

Vi hafva funnit, att strålarne redan genombryta denna berättelses mörka moln. När solen träder fram, skola vi märka: Frans Gyllengrens uppvaknande till en annan, en bättre menniska; Charlotta Jonsson, försonande hvad hon brutit och August Berg, arbetande för eget hem, hvilket hans mor och Charlotta på det bästa omhulda.

Nu utkommit, å 10 öre, 1:a till 14:e häftena af den

eller polisens, rättsskipningens och fångvårdens avslöjade hemligheter.

Ur detta högst intressanta och förvånansvärdt upplysande arbetes innehållförteckning framhålles:

Polisdомstolen, Poliskammaren, Polisen (gatu-, central-, byrå- och detektiv-), Prostitutioen, Stadshäktet, Rådstufvrätten, Hofrätten, Högsta domstolen. — Fångvården: Celltiden, Gemensamhetsfängelset, Verkstäderna, Arbetspremier, Gratifikationer, Fängelseförvaltningen, Bevakningen, Kontraband, Kyrkan och Fängelsepietismen, Osedligheten, Straff (prygel, cell, förvar), Frigifningen, Öfersigt. — Allmänna betraktelser angående rättvisan och fångvården.

Ingen medborgare bör försumma att köpa dessa häften, som utkomma i cirka 20 stycken, för att få en tydlig inblick i all den rutenhet, som häri finnes blottad.

Rekvisioner expedieras från Bokförläggaren J. W. Svensson, Stockholm. — Återförsäljare få hög rabatt.